

— Добре. Малко се е смъкналъ, ама нищо му нѣма...

— Проклети звѣрове! — избухна неударимо дѣдо Юрданъ. — И кмета... мазникъ съ мазника му... той е направилъ всичко!...

— За събранието противъ войната — знае се, за него нищо... Много ги изтезавали за червеното знаме... кметътъ тѣхъ посочилъ...

— Мръсникъ!

Дѣдо Юрданъ потрепера и дигна звстрашително бастунчето си.

— Въшки... хапнатъ малко отъ нѣкоя трапеза и хопъ — на челото!...

— Буржуазни орждия! — поясни Маринъ.

*

Въ сърдцето на стареца трептѣше една надежда.

— Ще поживѣя ли още малко? — питаше се. — Ще видя ли това, което... — Той не знаеше какво точно щѣше да види, но чувстваше, че то ще бѣде най-интересното, което хората ще направятъ на този свѣтъ и тѣзи хора — това сж бедняцитѣ отъ градоветѣ и селата! Богатитѣ сж врагове, тѣ строятъ участъци и казарми, пребиватъ млади и стари, отварятъ войни, погубватъ хиляди синове и бащи, почериятъ много кжщи... Всички тѣхни лошотии минаха презъ главата на дѣда Юрдана — добре ги знае той. Проясни му се кое-що, нѣма да умре съ отворени очи, ако му е писано да умре скоро...

Едно го тревожеше: не се шегуваатъ богатитѣ готовановци, здраво държатъ, та не е чудно да пострада нѣщо и Данко... И въ душата си старецътъ желаше той да не бѣде прѣвъ, да се държи нѣкжде по срѣдата или да си стои и кѣмъ края... Да се таи, да си мълчи, па кога му дойде